

Decret de l'Alcaldia Sobre l'Aparcament Subterrani de la Plaça Barangé

Un atac a l'Administració Central en defensa de l'empresa constructora

Aquesta alcaldia, vist l'escrit que han presentat diversos veïns d'aquesta ciutat demanant informació sobre l'estat de les obres relatives a la construcció de l'aparcament subterrani a la plaça Barangé, en ús de les facultats que em confereix la present legislació ordeno sigui facilitada la següent informació:

1. Aquest Ajuntament i a través de Vivendes Municipals de Granollers, empresa de la qual disposa amb la única i exclusiva finalitat de construir vivendes de construcció oficial, va procedir seguint les normes del reglament de contractació de les Corporacions locals de 9 de gener del 1953, a convocar licitació per adjudicar les obres de construcció del denominat projecte número dos situat a la barriada de Cal Mònic, integrat de 380 vivendes de protecció oficial, nivell segon, categoria tercera, actualment convertides en vivendes socials. A l'esmentada licitació, malgrat haver estat publicada en els diaris oficials corresponents, i encara que van sol·licitar informació més de cinquanta empreses de primer ordre, únicament es va presentar Parking i Obres. A aquesta empresa pel seu caràcter d'únic licitador se li va adjudicar l'obra, d'acord en la sessió celebrada per l'Ajuntament, constituïda en Junta General.

2. Més tard, l'Ajuntament de Granollers, seguint les normes indicades en els reglaments de contractació i serveis de les Corporacions locals va treure concurs per adjudicar en règim de concessió administrativa la construcció d'un aparcament subterrani a la plaça Barangé, seguint el procediment d'altres ajuntaments de la província, i d'acord amb les normes d'aquest darrer reglament. La concessió administrativa consistia en qui construís o financés l'esmentat aparcament subterrani podria explotar-lo durant el termini màxim de cinquanta anys. D'aquesta manera es resolva la prestació d'un servei sense desembossar l'empresa de l'administració municipal.

Com en el cas anterior, malgrat ésser moltes les empreses que s'interessaven per aquesta obra, únicament es va presentar Parking i Obres, seguint-li adjudicada l'obra per acord del ple d'aquest Ajuntament.

3. Totes dues obres es començaren en les dades previstes en els plecs de condicions que serviren de base per les licitacions.

4. L'obra relativa a la construcció de vivendes havia de finançar-se: en quan al 10 per cent, l'havia d'entregar els adjudicataris, en quan el 90 per cent restant, l'havia d'entregar el Ministeri de la Vivenda, mitjançant uns préstecs que havien de concedir el Banc de Crèdit de la Construcció. Quan foren concertats aquests préstecs amb l'esmentada entitat bancària en lloc de concedir el 90 per cent legislat, únicament ens varen concedir préstecs per un total de 47'11 per cent.

Davant d'aquest «desfase» de la financiació tan considerable ens va resultar impossible de fer i, per indicació del Delegat provincial de Ministeri de la Vivenda i Subdirector general de l'Institut Nacional de la Vivenda, es varen convertir en vivendes socials. D'aquesta obra el règim permetia la següent financiació: 15 per cent a càrrec de l'adjudicatari i el 85 per cent restant mitjançant les caixes d'estalvi i banca privada a Madrid, per la construcció i promoció de la vivenda social a Catalunya.

Malgrat tot això, encara que existia suscrit aquest conveni, ni les caixes d'estalvi de Catalunya, ni les de la resta d'Espanya (1) banca privada, van voler complir el convingut amb l'Institut Nacional de la Vivenda i en definitiva facilitar a l'Ajuntament de Granollers i als adjudicataris la financiació que havia establert la legislació de vivendes socials.

Per la seva part el contratista havia lliurat certificacions d'obra per valor de 76.000.000 de ptes. que l'Ajuntament no ha pogut atendre per l'especial circumstància, que fins el dia d'avui no s'ha rebut ni cinc cèntims de la financiació que prometeren els Ministeris de la Vivenda i Hisenda, mitjançant els diaris oficials.

Conseqüentment la manca de pagament de les certificacions d'obra ha pro-

Segueix a la pàg. 8

Natura i contra El Parc p i el J

Un grup, jo diria de bons ciutadans, sense però, pretensions polítiques de partit, vàrem agrupar-nos —sense tampoc estatuts ni signatures— en un afany de dedicació a la ciutat. Així va néixer el Museu Arqueològic; amb el Servei de Defensa del Patrimoni un Centre d'Estudis; l'Exposició de Roses i Clavells; militàvem en Institucions Culturals Esportives: L'Agrupació Excursionista, etc. Una de singular, encara que de vida curta, fou «El Centro de Iniciativa y Turismo del Vallés Oriental». De totes aquestes tasques altruistes i llgades so.s amb germanor, naixeren bones publicacions, conferències, seminaris, etc. Del «Centre D'Iniciativa», concretament, veieren la llum dues monografies, fetes pel que sotasigna aquest article:

«El Parque Natural del Montseny» 1953 i el «Parque Municipal» (1954). La primera fou molt polèmica en determinats sectors; l'altra va romandre fosilitzada en els arxius municipals, als quals es va entregar, i sols aparegué quan ja no tenia sentit el considerarla. M'explicaré. Heus ací que, fa uns pocs anys, l'Ajuntament va decidir utilitzar uns terrenys, que li havien reverut, procedents de l'estació de M.Z.A. de la R.E.N.F.E., per tal de convertirlos en un parc municipal. Arribat aquest moment, sembiava lògic que es consues la monografia escrita sobre aquest particular, fins i tot, que hi hagues una consulta pública entre entitats que podien haver-hi aportat iniciatives. Això, però, no va ter-se en aquell moment i una Comissió Municipal va encarregar-se de traduir el projecte; després vingueren les consideracions, però el projecte ja estava desenrotllant-se. Si ara o en aquell moment, —que és el mateix— se ns hagués dit quin judici ens mereixia el projecte inicial, hauríem contestat que si bé tenia, bàsicament, un contingut vàlid, podia sofrir modificacions. Una singularitat, que havíem proposat era el seu sentit educatiu, com una de les essències de tots els parcs i estaments públics. En aquest cas proposàvem d'aver-hi plantat tots els arbres del nostre Vallés, i arbusts més singulars —amb les limitacions oportunes—, constituïnt-se en un petit jardí botànic i amb semblant despesa que qualsevol altra plantació, però d'un valor inestimable per a les escoles, ja que totes les espècies haguessin estat retolades amb els seus corresponents noms, populars i científics. Quan se'ns va contactar —recordant segurament la nostra monografia— les contractacions ja estaven fetes, i malgrat la bona voluntat de l'executor municipal, encarregat d'aquest afer, i el jardiner que l'havia de portar a cap, no va ser possible traduir la iniciativa. La manca de diàleg i coherència col·lectiva es paguen cares.

A part d'aquest neguit, Granollers no té cap més espai verd. No sabem com